

Ab Vriethoff

Kijk

Wazig zicht, nooit meer scherp

INHOUD

Voorwoord		7
Inleiding		9
Hoofdstuk 1	Jongetje van 12	11
Hoofdstuk 2	De ontdekking	13
Hoofdstuk 3	Het ambacht	27
Hoofdstuk 4	Het geleerd gesprek	50
Hoofdstuk 5	Het kandidaats	60
Hoofdstuk 6	Op naar het doctoraal	83
Hoofdstuk 7	De toga	93
Hoofdstuk 8	New York	102
Hoofdstuk 9	Juliana	137
Hoofdstuk 10	Emotie	142
Hoofdstuk 11	Het medicijn	168
Hoofdstuk 12	Opzienbarend	195
Dankwoord		241
Lees-, luister- en leeftips		243
Belangrijke organisaties		247
Bronnen		249

VOORWOORD

Van banketbakker tot advocaat en procureur. Van eerste taxivergunninghouder zonder rijbewijs tot voorzitter van de Nederlandse Gehandicaptenraad en spreker op de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Voor u ligt een verhaal van persoonlijke worsteling, hoop en doorzettingsvermogen. Beeldend verteld door een ervaringsdeskundige die al in zijn jeugd plots werd getroffen door een ernstige erfelijke oogziekte. Het betreft de ziekte van Best, gediagnosticeerd door de illustere hoogleraar Oogheelkunde Professor Deutman, wiens wetenschappelijke erfenis ook mij mede heeft gevormd.

Bij vormen van maculadegeneratie, zoals de ziekte van Best, wordt het centrale gezichtsvermogen ernstig aangetast, waardoor gewone dingen als lezen en gezichten herkennen heel moeilijk wordt. Tegelijkertijd schetst Ab Vriethoff een mooi tijdsbeeld, onder andere over zijn jeugd en de revolutie van papier naar digitaal.

Een rijk en inspirerend boek, niet alleen over de moeilijkheden, maar ook over de vele mogelijkheden die slechtzienden en blinden, ondanks hun handicap, aangrijpen om hun leven zinvol vorm te geven. Zoals Ab aangaf in zijn brief aan de commissie van de Rechtenfaculteit van de Vrije Universiteit, met de vraag om als slechtziende met enkel een banketbakkersdiploma op zak, toegelaten te worden tot de rechtenstudie aldaar: 'Persoonlijk sta ik er volledig achter, weet dat het zwaar zal zijn, maar ik zie er niet tegenop.' Hij slaagde glansrijk.

Prof. Dr. C.J.F. (Camiel) Boon
Hoogleraar Klinische Ophthalmogenetica
(Erfelijke oogziekten), Amsterdam UMC

Jongetje van 12

Waarom ik dit boek ben gaan schrijven? Dan moet ik het verhaal vertellen van een jongetje van 12 jaar. Een jongen met precies dezelfde oogandoening als ik heb. Mijn oogarts vertelde over hem. Het ventje had maar één grote wens: een wedstrijd van ‘zijn cluppie’ Ajax te kunnen volgen. Net zoals ik altijd naar ‘mijn cluppie’ Feyenoord ga. We zien allebei ongeveer even weinig, maar ik heb het voordeel van mijn Feyenoordbril waarmee ik een wedstrijd aardig kan volgen. Dat had die jongen niet. Het zou wel een uitkomst voor hem zijn. Dit zette mij aan het denken.

Zelf ben ik al ruim achtenvijftig jaar slechtziend. Ik heb mijn weg gevonden. Met vallen en opstaan. Met foefjes en trucjes. Met zoeken naar de juiste wegen om ‘gewoon’ de dingen te doen die ik graag deed en doe. Werken, lezen, theater bezoeken, reizen, sporten. Het is een lange zoektocht geweest. Eerst naar wat mij mankeerde, toen naar de juiste hulpmiddelen voor alles wat ik wilde doen. Ik heb het allemaal gevonden en ik loop met een klein kapitaal aan brillen, loepen en kijkers rond. Een van mijn meest waardevolle hulpmiddelen is mijn Feyenoordbril. Hoewel mijn kleinzoons inmiddels erg goede persoonlijke stadionspeakers zijn geworden, ben ik blij dat ik zo nog iets kan waarnemen. En de zinding kan meemaken van bijzondere momenten. De jongen van 12 staat nog aan het begin van zijn hele leven vol obstakels en mogelijkheden. Ook hij moet zijn weg weer gaan zoeken. Wat is mooier dan dat hij sneller naar Ajax kan, gemakkelijker